

have en fra den almindelige europæiske forfællig Civilisation, og som derfor staa uden for det almindelige folkeretlige Samvæm. Danske Underaacters Undtagelse fra disse Landes Domsmyndighed er begrundet paa ældre traktatmæssige Bestemmelser, ifølge hvilke denne Myndighed skulde tilkomme eller i hvert Fald hero hos de danske Konsuler. For saa vidt gaar dette Lovforslag egentlig ikke ud paa at indføre noget nyt, men vor Lovgivnings Bestemmelser paa dette Omraade ere saa ufuldstændige og saa mangelfulde, at det, da Antallet af Danske er betydeligt tiltaget i de senere Aar i disse her omtalte Lande, er baade nødvendigt og ønskelig at komme til en bedre Lovordnet Tilstand. Det er nødvendigt af Hensyn til det vedkommende Land, som jo har et Krav paa at se dette Forhold ordnet paa en klar og bestemt Maade, og det er nødvendigt og ogsaa i høj Grad ønskelig i de derboende Dankes Interesse, for deres egen Skuld. Dette hele Forhold er imidlertid saa klart belyst gennem de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Justitsminister ved den første Behandling her i Tinget, og ærede Medlemmer, som have nogen Interesse for denne Sag, ville ogsaa gennem den indgaaende Behandling, som Sagen har faaet i det andet Ting, og gennem den der afgivne Udvalgsbetænkning, kunne faa alle fornødne Oplysninger. Jeg anser det derfor for mit Vedkommende ikke for fornuddent at dvæle nærmere derved. Med Hensyn til Gennemførelsen i det enkelte af Lovforslagets Bestemmelse om, at der af Udenrigsministeren kan tillægges danske Konsuler Doms- og Dvrighedsmyndighed, gaar Lovforslaget for det første ud paa, hvad civile Sager angaar at tillægge Konsulerne en omfattende Myndighed til at udføre alle derhen hørende Retshandlinger: han kan affige Domme, han skal kunne eksekvere disse Domme, foretage Arrestforretninger, nedlægge Forbud, og i det hele taget foretage Fogedforretninger; hele Skiftebehandlingen er henlagt under ham, ligesaa alle Auktionsforretninger. Det er et meget væsentligt Fremskridt, der ved denne Del af Lovforslaget tilsigtes indført sammenlignet med den nuværende Tilstand, naar det nemlig bestemmes, at Parterne skulle have Adgang til at appellere den af Konsulen affagte Dom, der kan indankes for den fgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret her i Kjøbenhavn. En saadan Adgang staaer for Tjeblikket ikke aaben for Parterne i Henhold til Lovgivningen, og det er klart, at i vigtige Sager er det af alvorlig Betydning, at en saadan Indankning kan finde Sted. Med Hensyn til kriminelle Sager

har Forslaget ikke ment at kunne gaa saa vidt at tillægge Konsulerne en saa omfattende Myndighed, som man har tillagt ham paa de civile Retssagers Omraade. Hvad Forundersøgelsen angaar, er den fuldstændig henlagt til Konsulerne, men naar Spørgsmaalet bliver om at affige Straffedomme, har Forslaget sat den Indskrænkning, at det kun er i mindre vigtige Straffesager, at Konsulen enten alene, eller hvis Sagen er af noget større Betydning i Forbindelse med to tilfaldte Meddomsmænd skal kunne affige Dommen; hvis Sagerne derimod ere af større Betydning, hvis det drejer sig om alvorlige Forbrydelser, som kunne medføre betydeligere Straffe, fordrer Lovforslaget — og det er Udvalget enigt i er rigtigt — at den skyldige, efter at Forundersøgelsen er endt, skal sendes her til Kjøbenhavn for at gaa sin Dom ved Kriminal- og Politiretten. Efter Lovgivningens nuværende Tilstand have Konsulerne i de her nævnte Lande i Virkeligheden ikke den Straffemyndighed, som er tillagt dem her. Det er ganske vist berettigede til at udøve en saadan, men ifølge Lovgivningen tilkommer der dem kun Besøjselse til at hjemsende den skyldige til Afstraffelse her hjemme. Det er ganske klart, at dette er en meget væsentlig Forbedring i den nuværende Tilstand, thi hvis Talen kun er om en mindre Forfølselse, vilde det være et usforholdsmæssigt Onde at tilføje den skyldige at ribe ham ud af alle hans Forhold og sende ham hjem for at blive straffet for en Forfølselse af ringe Betydning. Ved Siden af den dømmende Myndighed, som saaledes er tillagt Konsulerne dels i kriminelle Sager og dels i civile Sager kommer saa den tredje Hovedbestemmelse i Lovforslaget, nemlig Bestemmelsen i § 12 om, at der kan tillægges Konsulen Dvrighedsmyndighed i hans Jurisdiktion. Denne Dvrighedsmyndighed indbefatter ogsaa Politimyndighed, og ifølge Lovforslaget skal Konsulen tillige have Besøjselse til at udstede almindelige Politianordninger, der skulle være gældende der paa Stedet, og hvilke de der boende Danske under Strafsansvar skulle rette sig efter. Det kan ikke nægtes, at det jo er en betydelig Myndighed, der saaledes lægges i Enkeltmands Haand, og dette kunde i og for sig have nogen Betænkning. Men Udvalget har maattet erkende, at det er en Nødvendighed at give ham en saadan Myndighed; thi hvis han ikke faar en saadan Besøjselse, vil det have til Følge, at Danske der paa Stedet maa være undergivne Landets Jurisdiktion, hvilket vilde være en Forurettelse, saa længe andre